

Ванат Іван Іванович (р.н. 13.08.1926) – історик і культурно-освітній діяч. Народився в с.Вишня Писана Свидницького округу Пряшівського краю (Словаччина). Середню педагогічну освіту здобув у Пряшеві (1947), а вищу історико-філологічну – на філософському факультеті Братиславського університету ім.Коменського (1958). Доктор філософії (1968), кандидат історичних наук (1969), дійсний член Наукового Товариства ім.Шевченка (1992). Працював педагогом у Мальцівській і Варавській горожанських школах, відділі освіти Пряшівського крайового національного комітету, Крайовому відділі Чехословацького товариства для поширення політичних і наукових знань та Інституті вдосконалення кваліфікації вчителів. Автор більше сотні фундаментальних праць з історії українців Словаччини, серед яких особливе місце належить монографії «Нариси новітньої історії українців Східної Словаччини» (Т.1, 1979, друге вид. 1990; Т.2, 1985). Перу вченого також належать праці «Закарпатські українці в чехословацькому війську в СРСР» (1966), «Шкільна справа на Пряшівщині в період домюнхенської Чехословаччини» (1973), «Соціально-економічне становище українців Словаччини в 1918-1929 роках» (1976), «Селянський рух на Пряшівщині в першій половині 30-х років нашого століття» (1976), «Чертіжнянсько-Габурське селянське заворушення на тлі революційної боротьби 30-х років» (1977), «Місце і роль Пряшівської руської гімназії в розвитку української культури Пряшівщини» (1988), «Кілька штрихів до питання дослідження духовної культури українців Пряшівщини» (1992), «Процес національного самоусвідомлення українців Пряшівщини» (1994), «Політичний русинізм: коріння і паростки» (1994), «До питання про так звану українізацію русинів Пряшівщини» (1994), «Пряшівський Собор 1950 року: політичний намір і його реалізація» (1996) та ін.

М.М.Вегеш